

MEZI ŠÁLKY

ČÍSLO 45-46 LEDEN, ÚNOR 2017 ZDARMA

JAK ZAČÍT NOVÝ ROK?

Milí čtenáři, začal rok 2017. Tak jako nalistujete první stránku kalendáře, mám tu pro vás první kartu andělského kalendáře. Tak co začít nový rok trochu jinak, než obvykle?

Karta na měsíc leden

Věnujte zvýšenou pozornost poselstvím, které vám nyní andělé předávají, žádali jste o znamení a dostáváte je. Všimněte si jich a důvěřujte jim. Andělé mohou požádat motýla nebo ptáka, aby prolétl před vašimi očima, třeba vás přimějí vícekrát si poslechnout určitou píseň nebo k vám přijde nějaká zajímavá kniha. Zkrátka - náhody neexistují. Tak své šance a znamení nepřehlížejte. Anděly můžete také požádat, aby vám dali znamení. Pokaždé, když před sebou máte nějakou otázku nebo obtížné rozhodnutí. Obvykle platí, že není dobré určovat, jaký typ znamení to má být. Oni už to nějak zvládnou :)

Andělská afirmace na tento měsíc:

Žehnejte mé mysli, tělu, duchu i citům.

Andělské teze (aneb nad čím se zamyslet):

Přijímám, že mé myšlení je omezené naučenými myšlenkovými stereotypy, návyky a představami, které jsem v dětství i v dospělosti přijal/a od druhých. Je jenom na mně, jestli chci tyto návyky změnit.

Přeji vám všem požehnaný rok 2017.

Dáda
Rajtová



DĚNÍ V ČAJOVNĚ

Buddhismus v praktickém životě

Mgr. Peter Randis

Techniky kultivace laskavosti, radosti, moudrosti a vnitřní stability

13. 1., 18:00, 100 Kč

Duchovní příčiny nemocí

Jana Faixová

Každá nemoc může mít příčinu v naší hlavě.

17. 2., 18:00, 100 Kč

Aramejský otčenáš

Ivana Rea

Podmanivý zpěv na text aramejského otčenáše.

Vlastní tvorba zpěvačky a lektorky Ivany.

19. 5., 18:00, 100 Kč

Výstava leden:

Eva Sklenková:

pastely a oleje

Výstava únor:

Jiří a Michal Zemanovi:

fotografie z cest

Tvůrčí psaní

v čajovně:

lektor Pavel Jonák,
21. 1., 18. 2., 18. 3., 22. 4.,
20. 5., 24. 6.

od 9:30 do 12:00,

cena jedné lekce:

300 Kč,

studenti: 200 Kč,

více info:

www.cajovnamikulas.cz

UVNITŘ:

VÍNA, KTERÁ LÉČÍ (II.DÍL)	2
LITERÁRNÍ PŘÍLOHA	3
RECEPTY NA LÉČIVÁ VÍNA	7
RAKYTNÍK ŘEŠETLÁKOVÝ	7
OSUDOVÉ SETKÁNÍ	8

LÉKÁRNA MÁ NOVÉ STRÁNKY!

www.lekarnamikulas.cz

VÍNA, KTERÁ LÉČÍ (II. DÍL)

Každé víno je vlastně léčivým nápojem, ale existují vína speciální, kde je léčivý účinek ještě podpořen dalšími ingrediencemi, zejména léčivými bylinami. Takto upravená vína se užívala již ve starém Egyptě a také středověcí bylináři věděli, že louhovat byliny v alkoholu je nejlepší způsob, jak využít jejich účinné látky. V 19. století mohli lékaři tato bylinná vína dokonce předepisovat na lékařský recept.

Medicinální vína se vyrábějí dodnes. Jedná se o železité víno Maltoferrochin. Vyrábí se již od roku 1897 ze sladového vína obohaceného o extrakt z kůry tropického stromu chinovníku lékařského s ionty železa. Je vhodné při chudokrevnosti a pomáhá snižovat únavu a vyčerpání. Na podporu správného trávení je k dispozici sladové víno Condurango. Toto víno obsahuje extrakt z kůry tropické liány Marsdenia Condurango, má vyváženou chuť, která připomíná portské víno. Je doporučeno pít ho buď jako aperitiv před jídlem anebo po jídle jako digestiv na podporu trávení.

Absint

Kdo by neslyšel o nápoji zvaném absint nebo také zelená víla a šílenství v lahvi... Absint byl poprvé vyroben ve Švýcarsku v obci Couvet. Od roku 1805 se vyrábí v palírnách ve Francii.

Každý si ho určitě spojí s uměleckým prostředím v Paříži na Montmartre, kde ho popíjeli takoví umělci jako Vincent van Gogh, Degass nebo Picasso. Je známý třeba obraz van Gogha Zátíší s absintem nebo Piják absintu od Picassa.

Oskar Wilde o absintu píše:
Po první sklence vidíme věci tak, jak je chceme vidět. Po druhé je vidíte takové, jaké nejsou. Nakonec je spatříte takové, jaké skutečně jsou a to je ta nejpříšernější věc na světě.

Absint obsahuje zejména pelyněk, pak anýz a fenykl a také meduňku a yzop. Má vysoký obsah alkoholu – kolem 72%.

Dlouho se myslelo, že za absintovým šílenstvím s halucinacemi a následnou demencí stojí thujon, účinná látka z pelyňku. To byl důvod, proč byl vysoký obsah pelyňku v absintu zakázán. V Německu pak bylo provedeno několik farmakologických studií, které dokázaly, že za účinky absintu je zodpovědný jen velmi vysoký obsah alkoholu. Proto se doporučuje absint popíjet smíchaný s vodou, což způsobuje jeho zakalení. Případně se voda nalije do sklenky s absintem přes kostku cukru na lžičce, což má za následek zjemnění chuti. Velmi efektní k servírování absintu je takzvaná fontána. Do fontány nalijeme ledovou vodu s ledem. Voda po povolení kohoutku ka-

pe přes cukr do absintu. Tato metoda je nyní velmi rozšířena nejen pro efekt, ale hlavně pro svou praktičnost.



Pelyněk je nezbytnou součástí fortifikovaných vín typu **vermut**. Jejich název pochází z německého slova wermut, což znamená právě pelyněk. Vyrábí se zejména v Itálii z nepříliš kyselých vín, která se dosladí a přidá se alkoholový výluh bylinek. Bílý vermut voní po heřmánku, šalvěji a levanduli. Červený vermut obsahuje skořici, muškátový oříšek, zázvor a hřebíček. Vermuty se podávají před jídlem jako **aperitiv** pro povzbuzení chuti, plní také funkci přípitků. Po jídle jako digestiv na zlepšení trávení se pak doporučují hořké likéry jako Becherovka, Fernet, kvalitní koňak anebo Víno Condurango.

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA k čaji

CO JE TO VLASTNĚ TO TVŮRČÍ PSANÍ?

Učitelé jsou prý vlastně jen lidmi, kteří jsou déle na cestě - našimi průvodci. I když mi táhne na Kristova léta a o spisovatelích se tvrdí, že by před třicítkou neměli psát vlastně vůbec, stala se zvláštní věc - tvořím umělecké texty víc než polovinu svého života. Před více jak pěti lety jsem navíc poprvé začal učit tvůrčí psaní.

Co je to vlastně zač? Zní to tak nečesky, copak lze psát vlastně vůbec nějak jinak než tvůrčím způsobem? Lze vůbec psát netvořivě? Vzpomeňte se, kdy jste naposledy vyplňovali nějaký dotazník nebo formulář daňového přiznání.

Po studiích na Konzervatoři Jaroslava Ježka a na Literární akademii jsem se pustil do teoretického podhoubí oboru a hledám všechny dostupné přístupy k vyučování literární tvorby. A své zkušenosti promítám do svých kurzů.

V těch jsem se stal nesčetněkrát svědkem toho, že talent je velmi neurčitá kategorie a že skvělý text leckdy napíše ten, od kterého bych nic po-

dobného nečekal. V následujících literárně zaměřených odstavcích se potkáte s lidmi, pro které jsou psaní a návštěvy kurzů zejména zábava a radost.

Dá se psaní naučit? Abych byl upřímný, nevíím. Dost možná neadá. Ale určitě stojí za to jej vyučovat. Sám jsem více než dobrým příkladem. Rád se občas vracím ke svým prvním básním, abych pochopil, že autorská zralost je nekončící proces - nevíte, jestli se posunete vždy kupředu či vzhůru. Rozhodně je dobré nestát na stejném místě.

Literatura, čtení a psaní můžou být bezpečným ostrovem i velkým dobrodružstvím. A jsem moc rád, že mohu být právě na těchto plavbách vašim průvodcem.

Tvůrčí psaní v čajovně: lektor Pavel Jonák,
21. 1., 18. 2., 18. 3., 22. 4., 20. 5., 24. 6.
od 9:30 do 12:00, cena jedné lekce: 300 Kč,
studenti: 200 Kč, více info: www.cajovnamikulas.cz

NĚKDY

Někdy tě vzbudí nářek ptáků.
Padají střemhlav, do baráku.
Do tepen tepe jejich řev,
než probodají vikýře.

Někdy se vzbudíš po sto letech.
Panely, stromy, všechno kvete
a všechno chutná nějak víc.
Zamrazí vítr od hranic.

Den za dnem jdeme a den po dni
svobodně, krásně nesvobodní.
K Mecce, vstříc mřížím svojí vlastní klece.

Někdy je něco prostě jinak.
Někdy tě slastně obepíná
a někdy zase pobodá.
Naděje, život, svoboda...

ANNA

Cesta do města je přerušena od loňska, kdy při povodních spadl most. Anna jela ve staré dodávce objížďkou přes venkov. Stromy za krajnicí odpočítávaly jeden po druhém konec. Neměla to dělat, neměla si ho brát, nechtěla nikdy žít v těch bažinách. Každý den stejně nudný a obyčejný. Jako labuť zavřená do kurníku. Voňavá a upravená v rozvrzané káře. Už svítalo, když jí myšlenky v hlavě přerušil náraz. Tupý zvuk a mrtvolné ticho. Ani neví jak, ocitla se venku na krajnici. Sedí a dodávka v poli ještě trochu syčí. Pomalu vstává, motá se. Po pár metrech zastaví. Ze škarpy na ni sýpe na smrt poraněné zvíře. Srna, a je ještě živá. Má černé oči, celé tělo hraje symfonii složenou z cukajících šlach a svalů. Pohladí ji po šíji, která už jen klidně leží. Anna sedí a hladí mrtvé tělo.

PŘÍBĚH O POHÁDCE

Byla jednou jedna pohádka. Ani krátká, ani dlouhá. Ani veselá, ani smutná. Ani poučná, ani hloupá. Zkrátka normální pohádka. Ona se však sama se sebou odmítala smířit a neustále hledala na internetu návody, jak být lepší, jak zazářit. Neposlouchala rady starších a moudřejších kolegů, stále opakovala jen to svoje.

Jednoho dne se objevil na Facebooku nový reklamní článek. Byl na první pohled úspěšný, s nablýskaným nadpisem, a úvodní věta obsahovala tolik superlativ, kolik se jich do ní jen vešlo.

„Páni,“ pomyslela si, „to je přesně on! Jedině ten mi může pomoci k tomu, abych byla světová a všemi obdivovaná.“ Neváhala, našla si pod článkem emailovou adresu a začala psát: „Dobrý den, pane článku, měla bych na vás dotaz. Jsem taková obyčejná pohádka a moc bych se chtěla stát zajímavou a slavnou. Mohl byste mi poradit? Vy a váš příběh jste mi velkou inspirací. Se srdečným pozdravem, česká pohádka.“

Na odpověď nemusela dlouho čekat. „Dobrý den, vážená pohádko, děkuji za Váš email, velmi mě potěšil a taktéž Vám z celého srdce děkuji za důvěru, kterou ve mně kladete. Ano, mohu Vám pomoci k tomu, abyste se stala tou nejúžasnější na celém světě. Musíte však přesně plnit moje instrukce, jediný chybný krok Vás může připravit o Vaši vysněnou budoucnost. Vynasnažím se, abyste byla s výsledkem maximálně spokojená. S úctou, Váš článek.“

Pohádka radostí zavýskla. Hurá! Od teď bude její příběh jen a jen lepší! Ihned odepsala, zadala příkaz do banky, aby zaplatila nemalý honorář, a s napětím očekávala první pokyny. Článek navrhl schůzku – a proč by otáleli, potkají se ještě dnes večer. Pohádka souhlasila. Rychle se zkontrolovala ve Wordu, zvýraznila nadpis, zarovnaná poslední odstavec do bloku. Pak vyrazila. Článek ji nechal dobrou půlhodinu čekat. Když konečně dorazil, aniž by se omluvil, začal si ji důkladně prohlížet. Četl každé slovo, nakoukl tu zprava, tu zleva, měnil fonty, vytrhával postavy z kontextu. Pohádka byla nervózní, měla pocit,

že je před ním úplně nahá, tlustá, ošklivá. Červenala se, jediné písmenko nezůstalo jeho dotekům skryté. Ve chvíli, kdy už myslela, že uteče, že svůj vnitřní tlak nevydrží, článek přestal. Poodstoupil, ještě jednou ji sjel odshora až dolů a povzdechl si: „Tohle bude challenge. Takže, začneme postupně, ale razantně. Nejdřív musíš zhubnout. Deset postav? Moc, stačí tři. Pak začneme tvarovat. Hlavní hrdinka nebude chudé děvče ze Lhoty, ale úspěšná celebrita z Júesej. Příběh se nebude odehrávat v minulosti, v chalupě u vody, ale na neznámějších bulvárech současnosti. Princ převlečený za rybáře? Tomu už snad dneska ani nikdo nevěří. Uděláme z něj úspěšného sexy zpěváka. No a láska? Holka zlatá, to je fakt dost oldschool. Prachy, ty dneska vládnu světu. Dál. Jazyk. Staročestina s přechodníky? Blbost! Upravíme do současné řeči s pár anglickými výrazy. No a nakonec forma – psaný text? Kdo si myslíš, že dneska ještě čte? Uděláme video! Maximálně dvouminutové, na víc lidí nemají čas. To by mohlo stačit. Začneme zítra, teď si jdi ještě odpočinout, od rána z tebe bude úplně nová story! Good night, baby!“

Pohádka se zasněně vrátila domů, do tištěné knihy klasických pohádek. Ušklíbala se na Popelku, Sněhurku i ubohou pasačku hus. „Zítra, už zítra budu lepší než vy všechny dohromady! Budu video! Krásné, nadupané, sexy video s cool obrázky! Však vy mi ještě budete závidět, až se na mě budete dívat z toho svého zatuchlého papíru! Dobrou noc, vy starožitné chudinky.“

Ráno se článek s celým svým týmem vystresovaných lidí dali do práce. Pohádku odtučnili, chudou holku z vesnice navlékli do značkového overalu, chytrého prince nadopovali testosteronem, příběh vytunili, okraje ořezali. Nakonec to celé natočili na tři smartphony, videa sestříhali a výsledek umístili na youtube.

A tak se z normálně krásné, ale nesebevědomé pohádky stalo tuctové video s nízkou sledovaností.

Dita Hejzlarová, účastnice kurzu Tvůrčí psaní

VĚTRNÍKY

Mladší bylo skoro čtrnáct, měla hnědé vlasy a hnědé oči. Stejný odstín vlasů měla i ta starší, ale oči měla modré a už jí bylo o čtyři víc. Další lenivě odpoledne doma mezi školou a příchodem matky z práce. Ta dokázala proměnit malý, útulný byt na bitevní pole, které si nezadá s Kresčákem. Někdy se vracela tichá a unavená a to se potom obě dcery mohly přetrhout, aby ji rozveselily, pomohly s úklidem, nebo alespoň zalezly do svých koutků a nerušily.

Dnes byl jediným zpestřením dlouhého odpoledne zbytek zákusků ze včerejška. Starší otevřela lednici a zdvihla papír. Na tácku ležely dva větrníky. Paráda, mladší větrníky nejlí, takže jsou oba její. Jeden opatrně vyndala z lednice a hned ve stoje ho snědla. Ještě se v jejím břiše ani neohřál, stále studil jako vnitřek lednice a už volala do pokoje.

„Beru si i ten druhý větrník!“

A už už ho vytahovala i s papírem ven, když se mladší přičítala do kuchyně: „To teda ne, ten je můj!“

ODRAZ TANEČNICE

Ladnost se vpíjí do vrásek. Už chce pustit hudbu... Pramínku vlasů se ale nechce do sponky. Zakření se. Pinetku ještě víc zaryje do hlavy. Dívá se na mě, jako by tu tvář už skoro nepoznávala. „Ale ještě to není tak zlý, ne?“ Zamumlá.

Znovu se roztančí – jako to přede mnou dělávala před lety. Tak dlouho se navzájem pozorujeme. Tiše. Přesto poznám každé nevinné mrknutí, zvednutí koutku rtů i to, když jí docházejí síly. A ona – jako by se do svého odrazu chtěla ponořit. Vypozorovat sebemenší zaškobrtnutí v téměř dokonalém pohybu...

V prázdném potměšilém sále se válí nenaplněné sny tanečnice. A ona v nich tancuje, rozráží je špičkou, zadupává je do parket. Kdysi se snažila tancovat tak lehce, aby žádný nepoškodila.

„Ty větrníky nejíš.“

„No a co?“

Je můj, můžu si s ním dělat, co chci.“ A vytrhla zákusek starší z ruky.



Ta, vědoma si čtyřletého rozdílu mezi nimi, který celý život hrál na její stranu, neváhala ani vteřinu. Chtěla vzít sladkost z ruky a rovnou jí vychovně poklepat přes pusku, jenže než se nadála, ležela u lednice na zemi. Mladší jí seděla na břiše, dlaněmi jí svírala zápěstí a ona se jen bezmocně svíjela na líně.

Jak se to stalo? Jak to, že má takovou sílu? Sice chápala, že je v dost nevýhodné pozici, ale bojovnost ji neopouštěla.

„Naval sem ten větrník, stejně ho jíst nebudeš,“ zasyčela

„Chceš větrník? Tak tady ho máš!“

Sladká hmota se jí rozprskla po obličejí, přesně v tom momentu, když v zámku zarachotil klíč.

Tereza Beranová, účastnice kurzu Tvůrčí psaní

Spoustu z nich zahnila do rohu místnosti a radši se na ně ani neodvážila pohlédnout.

Čas pohyby zjednodušil, zpomalil... Stojí to daleko víc odvahy než dřív – podívat se tváří v tvář – sobě. Písnička končí.

Ztěžka dýchá. Poslední tóny se vsakují do kůže. Rozehřátou dlaní se dotkne její zrcadlově studené tváře. Zase jsme tu jen my.

Pramínek vlasů vypadl ze sponky.

*Kateřina
Zemanová*



VÁNOČNÍ SEN

Říká se, že sny jsou od Boha a mnohdy se mohou vyplnit. Možná ano a já to musím vědět nejlíp, protože tím obdarovaným jsem já sám. Dovol tedy, abych Tvůj vánoční sen, který mi změnil život, vyprávěl.

Ve svém snu jsi se stal životním ztroskotancem, těžce zkoušeným člověkem, který se ocitl na samém dně, sám a bez naděje na lepší život. Byly Vánoce, měl jsi strašný hlad a vlezlá zima se Ti vetřela do chatrného oblečení. Chodil jsi od domu k domu a odevšad Tě vyhnal psí štěkot. Až ten poslední domek z dlouhé řady se Ti zdál pohostinným. Nedovřenými žaluziemi jsi nahlédl dovnitř. Tolik jídla! Dvacet lidí by se tu nasýtilo. Starší manželé spokojeně jedli a usmívali se na sebe přes bohatý stůl.

Tak jsi se odvážil a zazvonil. Jak jsi se mylil. Ti, kdož mívají plné stoly, mívají často srdce zamčená. Zabouchli před Tebou dveře. Usedl jsi do sněhu a vzdal to. Pomalu jsi se začal propadat do sladkého nevědomí.

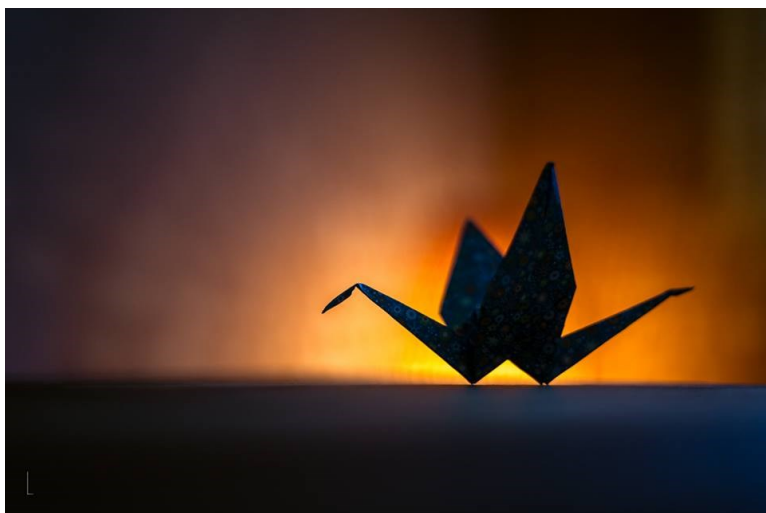
Potud Tvůj sen. Probudil v Tobě ale nečekaný soucit a ještě ten den jsi se objevil v mé polorozpadlé kůlně. Ve tváři maličko provinilý výraz a tašku jídla v ruce. Sedl sis ke mně, dlouho jsme si povídali o našich životech a o Tvém snu. Bylo to jako malý zázrak. Od té doby mi pomáháš, našel jsi mi práci a opět se cítím jako člověk. Něco asi na tom bude, že sny jsou od Boha.

Věra Hromadová, účastnice kurzu Tvůrčí psaní

VERŠE NEZNÁMÉHO

BLOUZNIVCE

Zas zvoní sukně na bocích,
zas jako srdce tepou nohy,
jsou všude ve všech ulicích,
hrají očima, tělem, slovy,
jsou přírodou měst zaprášených,
jsou nesmrtelné jepice,
zas blázní před nimi se klaní
a moudří ztrácí pozice.



SILVESTR 2002

Po vodnatých dní
na konci roku,
napadl krásný bílý snůh,
jsem v posteli, hrnek moku.

Léčím divnou chorobu,
chorobu z divného světa,
z lhостejnosti mocných,
už aby tomu bylo veta.

Bolí srdce, bolí plíce,
chci konečně radosti více,
ať dělám až do úmoru,
pořád je to jenom k bolu.

Došla jsem k poznání,
že nedočkám nikdy uznání,
mocní mají svůj metr,
všechno snad rozhodne sv. Petr.

Dana Turková

Fotografie: Lenka Cisárová

RECEPTY NA LÉČIVÁ VÍNA

Kromě továrně vyráběných léčivých vín si můžeme samozřejmě víno s léčivým účinkem připravit sami. Obecně platí, že čajovou lžičku nasekaných bylin zalijeme 250 ml vroucího vína bílého nebo červeného a necháme 3 až 15 minut vylouhovat. Pak přecedíme a podáváme 2 x až 3 x denně 50 až 100 ml. Nebo můžeme připravit studený výluh. 100 gramů bylin přelijeme 1 litrem kvalitního vína a louhujeme 14 dní. Pak zfiltrujeme a užíváme 100 ml denně.

Víno na dobrou náladu

1 litr červeného vína vaříme 5 minut s 10 g hřebíčku, 5 g skořice a 15 g yzopu a 3 lžícemi medu. Scedíme a popijíme 100 až 200 ml na osobu.

Zázvorové víno při žaludečních potížích

Půl lžičky zázvoru svaříme se 150 ml červeného vína a osladíme lžičkou medu.

Víno při nachlazení

Ve 250 ml červeného vína svaříme 1 až 2 lžičky směsi bezu černého květu, lípy, jitrocele a dobromysle.

Víno při bolesti hlavy

10 g kozlíku vaříme 10 minut ve 150 ml bílého vína. Scedíme a máčíme obklady, které přikládáme na čelo.

PharmDr. Lenka Zemanová

BYLINKOVÝ HERBÁŘ: RAKYTNÍK ŘEŠETLÁKOVÝ

Máme tady zimní období, kdy mnoho lidí bojuje s nachlazením, chřipkou či virózou. Proto nastala vhodná doba pro posílení imunity. K těmto účelům se doporučují například výrobky z rakytníku řešetlákového.

Je to trnitý opadavý keř nebo malý strom, který běžně roste v Číně, Mongolsku, Nepálu a Indii. Ale dá se pěstovat i u nás. Pokud si ho budete chtít vysadit na své zahradě, pamatujte na to, že potřebuje slunné stanoviště. Nejlépe se mu daří v lehčí a písčité půdě. Rakytník má úzké zelené listy, které se na slunci stříbřitě lesknou a drobné oranžové plody. Je velmi krásný, odolný a na pěstování nenáročný. Dožívá se až sta let. Tento keř je dvoudomý.

V léčitelství se využívají plody rakytníku, které mají oranžovou až červenou barvu. Tyto bobule obsahují vysoké množství vitamínu C, dále vitamíny B, D, E a K. A jak drobné plody nejlépe očesat? Na Sibíři se to provádí tak, že se nechávají přemrznout a potom se jednoduše setřesou na plátno připravené na zemi. Z takto sebraných bobulí si můžete vyrobit domácí sirup, likér i džem. Velmi jednoduše si připravíte i tinkturu. Stačí plody naložit do alkoholu (například do vodky) a louhovat 3-4 týdny. Potom scedit. Užívá se

20 kapek dvakrát denně.

Rakytník se doporučuje například při chřipce a nachlazení, při onemocnění horních cest dýchacích a v době infekčních chorob, neboť stimuluje imunitní systém. Plody rakytníku mají také pozitivní vliv při žaludečních potížích i vředech v trávicím traktu, hojí sliznice. Nadměrná konzumace čerstvé šťávy ovšem může u citlivých lidí vyvolávat pálení žáhy. Rakytník je dobré užívat též při stresu a únavě. Je to totiž adaptogen. To znamená, že zvyšuje odolnost proti stresu, napomáhá nám přizpůsobit se okolnímu prostředí a navrácí tělo do vyrovnaného stavu. Má pozitivní vliv při kloubních problémech a revmatitidě. Je to též vhodný doplněk stravy při infekční hepatitidě. Pomáhá regulovat krevní oběh. V tibetské medicíně se doporučuje i při kardiovaskulárních chorobách. Působí preventivně proti arterioskleróze. Rakytník je vhodné užívat při celkové slabosti a k rekonvalescenci po nemocích.





Čajovna U sv. Mikuláše

Kde nás najdete?
Beneše z Loun 321
Louny
440 01

Sklepní prostory pod lékárnou
U sv. Mikuláše na Mírovém náměstí.

Po - pá: 10:00 - 17:30
So (jen během trhů): 9:00 - 11:00

Telefon: 415 652 164
E-mail: cajovna@arsys.cz
Facebook: Čajovna U sv. Mikuláše

VÍCE INFORMACÍ NA:

WWW.CAJOVNAMIKULAS.CZ

„ŽE JSI DOSPĚL, VÍŠ V DOBĚ, KDY SE
ŽÁDNÁ Z VĚCÍ, CO SI PŘEJEŠ, NEDÁ
KOUPIŤ V OBCHODĚ.“
AUTOR NEZNÁMÝ

Tak a teď jste na poslední stránce těchto „novin“.
Přes všechny ty informace o čajích, bylinkách, kamenech... pořád
jedna chybí. **Ta o čajovně.** To musíme napravit:

Jméno: Čajovna U svatého Mikuláše

Co nabízíme: přes 40 druhů kvalitních čajů, výbornou belgickou čokoládu, kvalitní moravské víno, skvělou kávu, nejrůznější (sem tam zdravé) mňamky, vodní dýmku; čaje a kameny, čajové náčiní a jiné nezbytnosti na prodej

Pro koho jsem: pro nekuřáky cigaret, pro kuřáky vodní dýmky, pro mladé a naivní, ale i pro životem zkušené

Z čeho mám radost: ze zajímavých přednášek léčitelů, z dechberoucích koncertů a z obrazů nejrůznějších autorů

Každá návštěva mně a čajovníkům udělá radost! :)

Čajovna U sv. Mikuláše



STAŇTE SE FANOUŠKY
NAŠICH
FACEBOOKOVÝCH
STRÁNEK A DOZVÍTE
SE VŠECHNY NOVINKY
JAKO PRVNÍ!
A NAVÍC DALŠÍ
INFORMACE ZE
ZÁKULISÍ ČAJOVNY :-)
/CAJOVNAUSVMIKULASE

Na tomto čísle spolupracovali:
texty: Lenka Zemanová,
Kateřina Zemanová, Hana
Jánská, Drahuška Rajtová,
Pavel Jonák a účastníci
tvůrčího psaní
Fotografie a ilustrace:
wikipedia.cz, Lenka Cisárová,
Denisa Zlatohlávková

OSUDOVÉ SETKÁNÍ (I. ČÁST - KOMPLETNÍ NA WWW.CAJOVNAMIKULAS.CZ)

Všude na cestách i na polích leží listí, tvořící krásný barevný koberec. Jemně mží. Kola kočárku se pomalu otáčejí, nabírajíce přitom barevnou směs. Mladá žena se občas skloní nad kočárkem a starostlivě přikrývá dětské tělíčko. Spěchá, aby dorazila ještě před setměním.

„Mladá paní, prosím vás, jak se dostanu na nádraží?“

Žena se překvapeně otočí po směru neznámého hlasu. Patří muži ve středních letech, upnutému do tmavého zimníku, čepice mu téměř zakrývá oči.

„Je to dosti daleko, ale jestli chcete, můžete jít s námi, máme totiž stejnou cestu,“ nabízí ochotně mladá žena.

„Dobře, děkuji, rád se k vám připojím,“ souhlasí neznámý muž.

„Chlapeček?“ zeptá se po chvíli.

„Ano,“ odpovídá s jistou dávkou

kou pýchy mladá žena. „I když je ho sotva vidět, dokáže nás všechny někdy pěkně potrápít. A co vy? Jedete daleko?“

„Baže daleko, stovky kilometrů,“ povzdechne neznámý.

Tato odpověď vzbudila v mladé ženě jistý zájem. Zpočátku se snažila navázat pouze obyčejný rozhovor, neboť by jí připadalo nezdvořilé po celou dobu společné cesty mlčet. Ale teď zbystřila pozornost.

„Promiňte mi mou zvědavost, ale kam vlastně tak daleko jedete? Víte, já jsem se narodila tady a zatím jsem ještě neměla příležitost, jak se říká, *vytáhnout paty za humna*. Odjakživa jsem toužila cestovat, poznávat neznámé kraje, lidi, jejich zvyky...“

„Vůbec se nemusíte omlouvat, docela vás chápu,“ odpověděl nenuceně neznámý. „I já měl v mládí podobné sny. Dokonce se mi i splnily, jenže trochu ji-

nak, než jsem si, co by nezkušený mladík, představoval.“

Mladá žena na něj pohlédla s výrazem nepochopení, ale on pokračoval.

„Já se vracím domů - na Ukrajinu. Tady na Moravě jsem byl vlastně jenom na výletě. Toužil jsem znovu po letech projít místy, kde jsem prožil nejkrásnější okamžiky svého života. Musím však přiznat, že jich bylo méně než těch trpkých, ba přímo krutých. Snad si dovedete představit život vojáka za války. Mnoho dní a nocí se naše jednotka probíjávala slovenskými horami a lesy, až jsme se dostali někam do těchto míst.“

Pak se muž najednou zarazil a začal se omlouvat. „Ale promiňte, trochu jsem si zavzpomínal, možná i sentimentálně roztesknil a vás to asi moc nezajímá, že? Nezlobte se na starého mládence, prosím vás“.